

Fischlouské sonety
[na 8a , 6b rýmů]

I

Sonet na fischlovský sonet.

Těžký je sonet syna Israele,
jenž vyžaduje osm a šest rýmů,
však chci se do něj přece pustit směle
podoběn akrobatickému mimu,
jenž nemá žádné pevné klouby v těle,
aby byl schopen cirkusových sprýmů,
a diváky své jimi rozvesele
ve vlastním srdci cítí chlad a zimu.

Za veršem verš již na papír se stěle:
sonet se tvoří tak jak náleží mu
a brzo vzkvetě v úplnosti celé.

Tak našel jsem si svého učitele
až v israelských diplomatů teamu.
A tento výklad at' zde stojí v čele.

∞

II.

SČESTNÍ BRŽ.

Tak choře bleďá perleť dekadence
oblévá ňadra okřídlené panny,
s křídly, jež zvedá průhledně a tence
tak jako vložka síťovité blány.

Tu požírá tvor jakýs nevidaný,
bez křídly červ, tu ženu okřídlenice,
má hlavu dračí a spár rozeklaný
panna v něm mizí jako lžice v sklenice.

Snad drak či netvor mstí se na milence,
jež chtěla zhatit jeho tajné plány
a polyká ji jako odsouzenice;

však nemám ani dosti elokvence,

bych popsal tento pohled nečekaný
či sčestnou fantasií pomatence.

Sonet na cizí thema (v. Stutzig)*)

Ach, kdo to hrál, ach, kdo to hrál
 nad lunou leptanými štíty,
 když měsíc nad střechami stál
 modravým vínem noci zpítý,

a akord za akordem vál
 na měsíce štít věkovitý,
 jenž ozvukem strun vibroval
 když hudby zpěv svůj pospolitý.

Ta hudba čistá nad křištál
 jiskřila průzračnými svity
 tajemství žití tajných chval,

a měsíc jako svatý grál
 stál nad střechami obrovitý,
 když z houslí zpíval Percival.

(* Slova převzatá z původní básně jsou zde podtržena.

Památce Jaroslava Vrchlického

Nad vaší bustou: Mistře, jak to říci?
 Tak jak ta socha zde jste klidně stál,
 když na vás doráželi trpaslíci
 a v tváři se vám nehnul ani sval.

Svě verše plynulé jste tvořil dál,
 když skřehotali mikrotalentíci,
 co nebyli vám ani pod zadnici,
 a pořádali zlobný karneval,

obludné masky, jedy plivající
 vás stavěly před směšný tribunál
 a potřásaly hloupou makovicí,

však král jste, slunce proti jejich soici,
 a kdo kdy po vás český verše psal
 poznal váš hlas ve vlastním hlasoznící.

V.

Rara animalia

Tak jako vzácní brouci žárlicí,
parthenogenetičtí, pestří mlouci,
neznáme můry měrojasných nocí,
jsou vzácní dnes i praví básníci,
ti, kterým plamen, v srdci hořící,
jak rozsvícená svíce před vánoci
tichounce zpívá slova tajné moci.
V průvodu lidských pestré směsici
zlomeček tvoří zrakům mizící,
nelze je téměř najít bez pomoci,
jedince, skryté mezi tisíci,
a ještě nosí masku na líci,
aby je snadno nepoznali soci
žakyslí, zlovolní a žárlicí.

L

Únik

Básník se opatrně krade z dveří,
 podoběn stínu, s tmem venku splývá,
 aby ho vertikální proratěři
 nestáhli z kůže za vědomí, živa.

Nebo jejich banda proradná a lživá
 by nejraděj ho spolkla po večeri,
 jsou suroví, a blážen, kdo jim věří,
 to vidí každý, kdo se na ně dívá.

A proto tam, kde zeleně se šerí,
 se v jeskyních a stržích básník skrývá
 bedlivým okem přístupy k nim měří,

a jeho duše v modrojagném perči
 za noci při lunární loutně zplývá
 ostatní vzácné, nevidané zvěři.

Sonnet na dva rýmy, na dva dané ríže verše

Když vzpomenu si na tebe,
ó, drahá vlasti má,
mé srdce uždycky zabolí
a radost ubývá....

Neznámý pachatel
sletoví rečitace.

Když vzpomenu si na tebe,
ty, drahá vlasti má,
te vzpomínka mně zabebe
a divně dojmá,

že nemůžeš žít pro sebe,
a že tě objímá

Asiat se svým st B
rukama hnušnýma,

a do smrti tě kolébe
vražednost nepřímá,
a, div, že tě už nevstřebe.

Zádejme pomoc od nebe
k vítězství nad nima.

Rozsvět se, temný Črebe!

Astronaut

Bez tížně plynu záhadným svým žitím
 tak jako plavec v kosmické své lodi,
 a k neznámé se galaxii řítím,
 proč, vyložití nikdo nepochodí.

◊ Drazem jasů, jenž se v slunci rodí,
 jak drobný prášek třpytivě se nítím,
 vybaven nepochopitelným bytím,
 vůlí, jež věci vytváří a plodí.

☪ V prázdnotě, která vzrůstá hvězdným
 [kvítím

skupině mrtvých loď má vojevůdčí,
 neb vyhozená těla vzdycky chytím

do silokřivek, nápodobných sítím,
 a v mojí gravitaci kolem chodí:
 Tak na cestu si mrtvolami svítím.

Sonetová parafráze na vlastní básně.

- V černě modrolesklém broucím krunýři
leží mrtvý rytíř spanilý a bledý,
jeho útlé prsty, rovny vějíři
jemně objímají černé přilby hledí.
- Zlaté písmeny na rakevě kropíři:
NON DICI SED ESSE, ještě naposledy
matným zlatem ve svěc svetle zahýří
než: po tom heslu zmizí všechny stědy.
- Věčer netopýři křídla zavíří
západním tam oknem jako na výzvědy;
jsou jen neškodní, či jsou to upíři?
- ^{5/8} Chóru rekvie se zpívá na čtyři
hlasy. Pěje sbor tam zakuklenců sedý
tomu poslednímu věčně rytíři.

Sonety o nemožnosti komunikace

Moudrým světem kráčí jako němý
a moje kroky znějí prázdně, hluché,
došel jsem mezi lidmi všemi
a jako v láhvi cítí se má duše.

At' mluvím květnatě anebo suše
jsou moje slova jenom zvuků vjemy,
pro tupý dav, jenž kolem mrtvých kluč,
co padli na dláždění zavraždění.
[k zemi.]

Tak neskutečně, postmortálně, je mi
že složitě a ani jednoduše
se nelze dohovorit s lidmi těmi,

když prívod ptáku mává perutěmi
a, rovni gigantické poletuše
mizejí zvolna za oblaků lemy.